

„Când [Moise] s-a făcut mare”

Evrei 11.24-27

Algernon James Pollock

© SoundWords, Online începând de la: 15.01.2021, Actualizat: 15.01.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Evrei 11.24-27

Evrei 11.24-27: Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, a refuzat să fie numit fiu al fiicei lui Faraon, alegând mai degrabă să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă plăcerea trecătoare a păcatului, socotind ocara lui Hristos mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că privea spre răsplătire. Prin credință a părăsit Egiptul, netemându-se de mânia împăratului, pentru că a stăruit, ca văzându-L pe Cel nevăzut.

Nu există nici o altă perioadă din viață, care să fie umplută până la refuz cu posibilități pentru bine sau rău, decât timpul „când noi ne-am făcut mari”. Ca și copiii avem pe alții care decid asupra noastră și partea noastră este să ascultăm de părinți și de învățători. Dar când am ajuns la o anumită vârstă, atunci vine timpul în care responsabilitatea stă pe umerii noștri proprii. Este timpul în care fiecare face alegerea pentru ceea ce formează sau distruge viața.

Fără îndoială creșterea de care s-a avut parte ajută deseori pe tânăr să facă alegerea corectă. Ar fi fost înțelept din partea lui Roboam dacă el ar fi ascultat sfaturile tatălui său, care ne sunt date în cartea Proverbele. Însă el a gândit că el știe mai bine decât tatăl lui, și a făcut din sine însuși un nebun și a distrus împărăția. „Nu vârsta aduce înțelepciunea, nu bătrânețea te face în stare să judeci” (Iov 32.9), și nici tinerii nu sunt mai înțelepți, așa cum vedem la Roboam. Când un tânăr ajunge în vârstă, atunci deseori el recunoaște că tatăl lui era mai înțelept decât el îl considera odinioară. Deseori s-a spus că experiența este o școală scumpă, însă deseori un tânăr nu învață într-o altă școală. Experiența nu uită niciodată să-și ceară prețul, și uneori el este deosebit de mare, și anume pierderea de bogăție, sănătate și câteodată chiar pierderea vieții, așa cum au avut parte unii tineri spre marea lor surprindere.

Moise a avut privilegiul minunat să aibă părinți temători de Dumnezeu; și ei erau nu numai temători de Dumnezeu, ci și curajoși, în mod deosebit mama. Credința ei a primit o răsplătire neașteptată: copilul, care era sub condamnare, a fost protejat prin fiica despotului crunt, care a dat ordinul. Sora – fără îndoială sub călăuzirea Domnului - a propus ca mama lui Moise să fie mama adoptivă a lui.

Se poate imagina cu câtă plăcere și devotament mama a plantat în sufletul tânăr al fiului ei teama de Domnul, care este „începutul înțelepciunii” [Psalmul 111.10; Proverbe 9.10]. În mijlocul strălucirii curții, Moise a rămas sub influența mamei – în ciuda întregii înțelepciuni a Egiptului, pe care Moise a primit-o.

După aceea a venit ziua deciziei pentru Moise: „Când s-a făcut mare”. Venise timpul alegerii. Cum se va folosi Moise de el? Să ne punem în situația lui și să ne imaginăm cum el a mers înapoi și încolo în palatul lui faraon până noaptea târziu. El avea un loc sigur, de care toți îl puteau invidia: el era fiul fiicei lui faraon; el avea influență, cunoaștere, poziție, bogăție, onoare, așa cum le prețuiește lumea – totul era al lui.

Alegerea: pe de o parte favoarea faraonului puternic, pe de altă parte „mânia împăratului” [Proverbele 19.12]; pe de o parte zâmbetul lumii, pe de altă parte „ocara lui Hristos” [Evrei 11.26]. Să întoarcă el spatele poziției pe care o ocupa – al unei poziții pe care probabil până atunci nu a ocupat-o nici un străin născut în condiții umile – și să se pună de partea sclavilor

străini; să schimbe el patul lui luxos cu pustia urlătoare, unde dogoarea zilei și frigul nopții îl mistuiau [compară cu Geneza 31.40]? Tânărul stătea înaintea unei alegeri, al cărei contrast era în cazul acesta mai pregnant decât oricare altul.

Însă Moise a avut o viziune minunată: el „a stăruit, ca văzându-L pe Cel nevăzut” [Evrei 11.27], sau dacă folosim alte cuvinte, fără să schimbăm sensul, pentru a da o notă mai pregnantă înțelesului lor: „El a stăruit, ca și cum L-ar fi văzut pe Cel care nu poate fi văzut.” Aceasta pare o contradicție. Însă cât de adevărată este ea! Cu ochiul credinței el vedea ceea ce ochiul natural nu putea vedea. El vedea cu destoinicie divină ceea ce nici cea mai înzestrată minte nu putea cunoaște. Ceea ce la Dumnezeu este înțelepciune, este nebunie la oameni [compară cu 1. Corinteni 3.19]. Oamenii ar crede că tânărul Moise cu astfel de însușiri ale duhului și corpului, care îl caracterizau de timpuriu ca viitor conducător al oamenilor, s-a făcut nebun și a renunțat la avantajele, pe care fiecare alt tânăr al casei regale le-ar fi apucat cu ambele mâini.

Însă Moise a fost cu adevărat înțelept. Alegerea lui era înțeleaptă. El avea ochii îndreptați spre viitor. Savurarea păcatului era trecătoare, și de aceea el a ales să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu [Evrei 11.25]. Ei erau sclavi sărmani, bătuți, care trebuiau să slujească din greu, însă ei erau *poporul lui Dumnezeu*. Aceasta era de ajuns pentru Moise. El a făcut o nebunie în ochii lumii, însă în realitate era înțelepciune divină, care îl caracteriza, „socotind ocară lui Hristos mai mare bogăție decât comorile Egiptului” [Evrei 11.26]. Este o imagine impresionantă. Suntem conduși spre o admirație deosebită pentru un tânăr cu o astfel de hotărâre și un astfel de curaj, și urmărim parcursul vieții lui viitoare cu simpatie crescândă. Ce caracter liniștit găsim la el! Noi admirăm blândețea lui. El nu era îngâmfat și totuși îl vedem în scene de o deosebită importanță: pe vârful muntelui la Dumnezeu, când a primit Legea și rânduiele referitoare la cortul întâlnirii; la câțiva ani după aceea îl vedem din nou pe munte la Dumnezeu, singur cu Dumnezeu; patruzeci de ani a petrecut în pustie, patruzeci de ani a fost conducătorul prin pustie al poporului lui Dumnezeu eliberat; puterile lui naturale nu au scăzut; ochii lui erau la fel de ageri ca întotdeauna; la cuvântul lui Dumnezeu și-a dat viața; Dumnezeu l-a îngropat și El era singurul la mormântul lui.

Dacă Moise ar fi ales palatul, atunci ar fi fost probabil îngropat într-o piramidă, cu tot ceremonialul unei națiuni puternice, luxul care se cuvine demnității regale. Însă în Cuvântul lui Dumnezeu nu s-ar fi găsit nici un rând scris despre el. Probabil el ar fi dat o înfățișare deosebită Egiptului din vremea aceea și mumia lui ar fi astăzi într-un muzeu. Însă ele ar trezi interese relativ mai puține, și la întrebarea „Cine era acest Moise?” ar fi numai un răspuns sărăcăcios. Dar cu alegerea, pe care Moise a făcut-o, și-a ridicat o piatră comemorativă pentru toată lumea și pentru toate timpurile.

În cuvintele titlului nostru este inclusă o importanță nespuse de mare: „Când el s-a făcut mare”. Probabil unii din cititorii noștri au ajuns tocmai la un astfel de punct de cotitură. Voi trebuie să faceți o alegere. Cum va fi ea? Priviți înainte, dincolo de viața aceasta actuală, priviți pe Cel nevăzut. Faceți o alegere cu adevărat înțeleaptă – Domnul să vă ajute -, căci urmările sunt veșnice, și o greșală poate fi de neschimbat.

Titlul original: „Als er groß geworden war“
din *Der Dienst des Wortes*, Anul 7, 1929, pag. 176–180.

Traducere: Ion Simionescu